

พุทธธรรม

พระอาจารย์สงบ มนฺตฺสฺนฺโต

ถาม-ตอบ ปัญหาธรรม วันที่ ๕ มีนาคม ๒๕๕๖

ณ วัดป่าสันติพุทธาราม (วัดป่าเขาแดงใหญ่) ต.หนองกวาง อ.โพธาราม จ.ราชบุรี

ถาม : ข้อ ๑๒๘๐. เรื่อง “รู้ที่แท้จริง”

กราบนมัสการหลวงพ่อด้วยความเคารพครับ จากการที่ผมได้สนทนาปัญหาธรรมกับผู้สนใจการปฏิบัติธรรมเช่นเดียวกัน แต่ด้วยความสงสัย จะมีคำถามจากผู้สนใจในการปฏิบัติธรรมว่า “ถ้ารู้ว่าอะไรเกิดขึ้นในใจก็รู้ โกรธขึ้นก็รู้ หลงขึ้นก็รู้ โลภขึ้นก็รู้”

ผมก็ว่า “รู้เช่นนั้นมันไม่ใช่รู้พุทโธ แต่รู้อย่างสามัญชนทั่วไป”

ผู้ที่สนใจในการปฏิบัติธรรมก็แย้งขึ้นมาว่า “ก็เรามีสติว่าอะไรเกิดขึ้นมาในใจก็รู้ มันก็เป็นการปฏิบัติธรรมแล้วไม่ใช่หรือ?”

จึงได้เกิดคำถามขึ้นมา เพราะเหตุนี้ผมเข้าใจว่าความรู้ที่เกิดจากการภาวนาให้จิตสงบเท่านั้นจึงจะเป็นความรู้ที่แท้จริง รู้เช่นนั้นไม่สามารถชนะกิเลสได้ และมีคำถามอีกข้อหนึ่งว่า มีคนว่าพุทโธ พุทโธโง่ตายห่า แต่ผมไม่เคยได้ยินครูบาอาจารย์ท่านว่าอย่างนั้น มีแต่ว่าต้องหาทางทำใจให้สงบให้ได้ตามแต่จริตนิสัยของตนเอง แล้วใช้ความสงบนั้นมาพิจารณากาย เวทนา จิต ธรรม เหมือนนักมวยที่ขึ้นบนสเตท เขาชกขวาดี เราก็ต้องชกซ้ายให้ดี ไม่ใช่ให้กิเลสมันได้ชกแก่เราอยู่ฝ่ายเดียว ไม่เคยได้ยินว่าพุทโธก็โง่ตายห่า ไม่เคยได้ยินครับ

ผมไม่รู้ว่าคนที่พูดว่าพุทโธ พุทโธโง่ตายห่า ความหมายของเขาคืออะไร? แต่ผมว่าเขาไม่น่าจะพูด เพราะอาจทำให้คนที่สนใจในการปฏิบัติธรรมทั้งหลายที่บังเอิญได้รับฟัง มีความเห็นว่าพุทโธก็โง่ตาย เกิดความเข้าใจผิด ผมขอความกรุณาหลวงพ่อดีทาง

สว่างให้ด้วยครับ เพื่อธรรมจะได้ไม่ถูกเข้าใจผิด ธรรมจะได้สว่างไสวเพื่อความเห็น ถูกต้องครับ กราบขอบพระคุณ

(เขาว่าอย่างนั้นนะ)

ตอบ : นี่มันเป็นปัญหาสังคม ปัญหาสังคมหมายถึงว่าในการประพฤติปฏิบัติ นะ เวลาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าอยู่ในพระไตรปิฎก นี่สามเณรในปาติโมกข์ ถ้าสามเณรเข้าใจผิด แล้วเขาเห็นผิดของเขา ถ้าพระไปพูดด้วย ให้ยกไว้ไม่ให้พูดด้วย กันเขาออกไป นี่ถ้าเขาเข้าใจผิด พระสารีบุตรไปแก้พระที่เข้าใจผิดเรื่องอย่างนี้เยอะมาก

ถ้าขณะที่เวลาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าอยู่ยังมีคนเข้าใจเรื่องอย่างนี้ผิดๆ ไป เวลาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าปรินิพพานไปแล้ว เวลาทำสังคายนา นี่พระอรหันต์ ๕๐๐ องค์ พระกัสสปะเป็นผู้นำก็เป็นเถรวาท เป็นเถระ พระอรหันต์ ๕๐๐ องค์ เป็นเถระ เถรวาท เชื้อฟุ้งในคุณพินิจของพระอรหันต์ ๕๐๐ องค์ นิมหายน เพราะทำสังคายนาแล้วมันแตกออกไปเป็น ๑๘ นิกาย มันแตกออกไปอีกมหาศาลเลย นี่ความเชื่อ ความเห็นมันแตกต่างกัน

ที่นี้ความเชื่อ ความเห็นแตกต่างกันไป พอแตกต่างกันไปเขาก็คิดของเขาจินตนาการของเขา เช่น เช่นมหายานเขาบอกว่าในนิพพานมีสุขชาติอีก สุขชาติ ส่วนของนิพพาน คือใหญ่กว่านิพพาน ดีกว่านิพพานไปอีก แล้วนิพพานมันจะมีสูงมีต่ำกว่านิพพานไปอีกไหมล่ะ? มันไม่มีอะไรจะสูงจะต่ำกว่านิพพานไปแล้ว นิพพานมันสิ้นสุดแห่งทุกข์แล้ว มันก็จบแล้ว แต่เวลาเขาแตกแขนงกันไป เพราะความแตกแขนงไปก็ต้องว่าความเห็นของใครจะถูกต้องดีงามกว่า ก็พยายามจะเสริมจะแต่ง คำว่าเสริมแต่งมันไม่ใช่ธรรมแล้วแหละ เพราะธรรมะอะไรไปเสริมแต่งมันล่ะ? คำว่าจะเสริมจะแต่งให้มันมีขึ้นมา ให้มันเป็นไปขึ้นมามันก็เป็นความเห็นแตกต่างกัน

นี่พูดถึงสมัยพุทธกาลนะ แล้วพอมายุคปัจจุบัน นี่ที่ว่าความรู้ความเห็นต่างๆ ถ้าความรู้ความเห็นต่างๆ นะเราต้องย้อนกลับไปก่อนที่หลวงปู่เสาร์ หลวงปู่มั่นท่านจะออกประพฤติปฏิบัติ สังคมสงฆ์เป็นแบบใด สังคมสงฆ์นะ นี่เวลาครูบาอาจารย์ท่านเล่าให้ฟังเห็นใหม่ ว่าในประวัติหลวงปู่มั่น หลวงปู่มั่นเมื่อก่อนเขาก็ห่มสีฟ้า คำว่าสีฟ้านะ เราดูพระพม่าสิ พระพม่าจะออกสีแดงๆ พระไทยเราจะออกสีเหลืองๆ

ฉะนั้น เวลาออกประพฤติปฏิบัติขึ้นมา นี่หลวงปู่มันท่านยอมผ้าด้วยสีน้ำฝาด คือจากแก่นขนุน ท่านยอมของท่าน สีผ้าของท่านก็แตกต่างกันไป เวลาออกไปนะ ชุคก็ไป ชาวไร่ชาวนา สมัยนั้นคนยังถือผีถือสาangkang อยู่ เพราะว่าเวลาเขาไปอยู่ป่าอยู่เขา เพราะวัดมันยังไม่ค่อยมี ถือผีถือสาangkang อยู่ พอเขาเห็นพระสีผ้าดำๆ มาเขาคิดว่าเป็นผีเป็นสาangkang เขากลัวขนาดว่าเขาวิ่งหนีกันเลย ในประวัติหลวงปู่มัน

เราจะบอกว่าก่อนที่สมัยหลวงปู่เสาร์ หลวงปู่มันท่านจะประพฤติปฏิบัติขึ้นมา มันไม่มีใครสนใจเรื่องอย่างนี้กันแล้ว มันไม่สนใจ พอไม่สนใจปั้บมันก็เป็นประเพณีเฉยๆ ขนาดหลวงปู่เสาร์ หลวงปู่มันท่านออกประพฤติปฏิบัติขึ้นมา ใครเห็นห่มผ้าสีกรกก็ตกใจกันหมดแล้ว แต่เพราะความที่ท่านประพฤติปฏิบัติของท่าน ท่านค้นคว้าของท่าน เพราะมันต้องมีอำนาจวาสนาบารมีของคนใจ นี่มันถึงพื้นฟูมา พอพื้นฟูมา พอปฏิบัติมา นี่ทุกคนก็ยังไม่เชื่อมั่นๆ ท่านใช้ชีวิตของท่านทั้งชีวิตเลยแหละ

เวลาคนที่เชื่อมั่น ผู้ที่ประพฤติปฏิบัติขึ้นมาจะเชื่อมั่นตรงไหนรู้ไหม? จะเชื่อมั่นต่อเมื่อคนไหนประพฤติปฏิบัติขึ้นไป แล้วไปมีอุปสรรค คนปฏิบัติไปรู้ไปเห็น เห็นสิ่งใดก็แล้วแต่ รู้สิ่งใดก็แล้วแต่ นี่เหมือนคนป่วย เวลาจิตใจมันป่วยมันต้องการหาหมอเพื่อจะรักษา แต่ถ้าคนยังไม่ป่วยไม่สนใจอะไรทั้งสิ้น เวลาคนไม่ปฏิบัติมันก็มีแต่ความสงสัย ไม่เชื่อ ไม่เห็นด้วย มีแต่ความเห็นขัดแย้งไปหมดแหละ แต่เวลาคนไปปฏิบัติ คนหัดปฏิบัติขึ้นมา อืม มันมีอะไรอี๊ดอ๊ดขัดข้องในใจทั้งนั้นแหละ เหมือนคนป่วย อย่างเช่นเป็นหวัด เป็นหวัดมันก็หายใจไม่สะดวกอยู่แล้วแหละ พอเป็นหวัดหายใจไม่สะดวกก็อยากจะให้คนช่วย

ฉะนั้น เวลาคนที่สนใจคือว่าเขามีปัญหาของเขา เวลาเขาปฏิบัติไปแล้วเขาสงสัยของเขา เขาจะค้นค้นขึ้นไปหาหลวงปู่มัน นี่หลวงปู่มันท่านแก้ไขของท่าน ท่านแก้ไขของท่านตามที่ว่าท่านก็ต้องมีอุปสรรคมาก่อน ท่านแสวงหา ท่านค้นคว้ามาก่อน พอค้นคว้า จิตมันก็เหมือนจิต ถ้าเราเข้าใจจิตของเรา เราเข้าใจแนวทางในการปฏิบัติจนถึงที่สุดแห่งทุกข์ได้ ประสบการณ์อันนี้มันสอนใครได้ทั้งนั้นแหละ

ถ้ามันสอนใครได้ แต่คนที่ไม่เคยประพฤติปฏิบัติขึ้นมา มันไม่มีแนวทางสอน จะอ่านพระไตรปิฎกมาขนาดไหนก็แล้วแต่มันก็มีความเห็น มันเป็นการพุทธธรรมะ พุค

ธรรมไม่ใช่ปฏิบัติธรรม แล้วถ้าไอ้พวกพุทธธรรมนี่นะมันจะพูดแถม มันจะพูดไปตามความเห็นของมันมหาศาลเลย เพราะคนพุทธธรรมมันไม่รู้จักรัศธรรม นกแก้วนกขุนทองไฉน เวลา นกแก้วนกขุนทองเวลาเอากล้วยไปให้ นกแก้วนกขุนทองกิน ถ้าพูดว่าแม่จ๋าจะได้กินกล้วยคำหนึ่ง อ้าว แม่จ๋าจะได้กล้วยคำหนึ่ง แม่จ๋าได้กล้วยคำหนึ่ง นกขุนทองมันเข้าใจคำว่าแม่ไหม? ถ้าแม่มันก็เข้าใจว่ากล้วยใช่ไหม? เพราะแม่ที่ไรก็ได้กินกล้วยทุกทีเลย

พวกเราชาวพุทธ ศึกษาธรรมขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้ามันก็เหมือน นกแก้วนกขุนทอง พอเห็นว่าเหมือนกับนกแก้วนกขุนทองแล้ว นี่หลวงปู่เสาร์ หลวงปู่มั่น ครูบาอาจารย์ของเราท่านปฏิบัติเป็นมรรคเป็นผล มีแนวทางปฏิบัติ พอมีแนวทางปฏิบัติขึ้นมา พวกที่ปฏิบัติก็คิดว่าจะทำไฉน คิดว่าจะทำตาม พอทำตามก็พูดออกมาอย่างที่เข่าว่ากัน นี่สิ่งต่างๆ เขาพูดตามทฤษฎีที่เขารู้มา ทฤษฎีตามทีรู้มามันก็เป็นการพุทธธรรม มันไม่ใช่การปฏิบัติธรรม

แต่เวลาหลวงปู่เสาร์ หลวงปู่มั่นท่านปฏิบัติของท่านมา พอปฏิบัติของท่านมา ท่านปฏิบัติมา มีแนวทางขึ้นมาท่านก็วางแนวทางนั้นไว้ พอวางแนวทางไว้ เพราะผู้ที่ปฏิบัติ เห็นไหม เวลาเขาบอกเขาปฏิบัติ นี่เขาใช้ปฏิบัติโดยสติปัญญา ๔ คือใช้ปัญญาไปเลย แต่พวกพระป่าจะพูดโธ พุทโธ ที่เข่าว่ามันเป็นสมณะ เป็นสมณะเป็นผู้ที่มันไม่มีปัญญา ผู้ที่รู้ตัวทั่วพร้อมมันเป็นปัญญา นี่พุทธธรรม พุทธธรรมเพราะมันพูดโดยสามัญสำนึก พูดโดยโลก มันไม่ได้เป็นธรรม

ถ้าเป็นธรรมนะ เวลาครูบาอาจารย์ของเราปฏิบัติไป พุทโธ พุทโธมันถึงจิตสงบ ถ้าจิตสงบแล้วมันถึงออกประพฤติปฏิบัติ มันจะเห็นตามความเป็นจริง ที่บอกเวลาพูดบอกว่าจิตแท้ ถ้าจิตแท้ นี่ถ้าเป็นสมาธิแท้ เป็นสิ่งที่มีคุณธรรม เวลาออกไปวิปัสสนา มันจะได้โสดาบัน ได้สกิทาคามี ได้อนาคามี ได้พระอรหันต์ขึ้นมาโดยความเป็นจริง แต่ที่มันพุทธธรรม ศึกษาธรรม นี่พูดไปแบบโลกๆ มันมิติของโลก โลกียปัญญาทั้งนั้นแหละ

ฉะนั้น เพียงแต่สิ่งที่เขาบอกว่า เวลาไปสนทนาธรรมกับผู้ปฏิบัติธรรมเขาบอกว่า โกรธขึ้นมาก็รู้ หลงขึ้นมาก็รู้ โลกขึ้นมาก็รู้ อย่างนี้มันก็เป็นการปฏิบัติธรรม นี่ความเข้าใจของเขาเป็นอย่างนั้นจริงๆ ความเข้าใจเป็นอย่างนั้นเพราะว่าสังคม นี่สังคมแล้ว

สังคมาของเขาเขาวางรากฐานสังคมา วิสัยทัศน์ในการปฏิบัติของเขาเป็นแบบนั้น ถ้าวิสัยทัศน์เป็นอย่างนั้นแล้วมันถูกไหมล่ะ?

นี่มันต้องตรงนี้ เวลาหลวงปู่เสาร์ หลวงปู่มั่น เวลาพระบวชมานะ พระก็ลูกชาวบ้านนี่แหละ เวลาเจ้าชายสิทธัตถะเป็นลูกของพระเจ้าสุทโธทนะ แต่เวลาเจ้าชายสิทธัตถะบรรลุนิพพานขึ้นมาเป็นพระพุทธเจ้าขึ้นมา เห็นไหม เกิดในธรรม นี่ก็เหมือนกัน พระเราก็ลูกชาวบ้านทั้งนั้นแหละ นี่ลูกชาวบ้านขึ้นมา เวลาสามัญสำนึก ความคิดมันก็เหมือนกันทั้งนั้นแหละ นี่มันเรื่องโลกๆ บวชมาก็เป็นลูกชาวบ้านบวชพระ พอบวชพระขึ้นมาที่มีความรู้ความเห็นของโลกๆ นี้รู้ก็รู้ว่ารู้ โกรธก็รู้ว่าโกรธ นี่มันก็เป็นโลกๆ ทั้งนั้นแหละ

ฉะนั้น เวลาเจ้าชายสิทธัตถะเป็นลูกของพระเจ้าสุทโธทนะ เวลาประพฤติปฏิบัติขึ้นมาที่ตรัสรู้ธรรม เวลาหลวงปู่มั่นก็ลูกชาวบ้านเหมือนกันนั่นแหละ แต่เวลาท่านปฏิบัติของท่านมา ท่านปฏิบัติด้วยจิตท่านสงบลงไป เวลาท่านวิปัสสนาของท่านขึ้นมา เห็นไหม เวลาท่านรู้ธรรมขึ้นมา ท่านปฏิบัติของท่าน ท่านมีคุณธรรมขึ้นมา ท่านบอกว่าเวลาจิตของท่านสงบ มีพระอรหันต์สมัยพุทธกาลมานูโมทนา มาต่างๆ พอพูดอย่างนี้ขึ้นมา ป๊า พระอรหันต์ยังมีอีกหรือ? เพราะมันสิ้นไปแล้ว

นี่ไอ้พวกดาบอดพุทธธรรมมันก็พูดตามทฤษฎี แล้วทฤษฎีกรอบของมันก็มีเท่านั้น พอกรอบมีเท่านั้นก็จินตนาการ เห็นไหม ถ้าในนิพพานก็ยังมีสุขชาติขึ้นมาอีก เสริมแต่งกันขึ้นไป ยิ่งเสริมแต่งขึ้นมาเป็นคุณงามความดี แต่ไอ้พวกที่เชื่อสัจจะพูดตามความเป็นจริง ไอ้พวกนี้โง่เง่าต่ำตื้น นี่ไอ้ความไม่รู้เรื่องสิ่งใดเลยมันก็มีความเห็นของมันไปโง่ไหม?

นี่พูดถึงว่าสังคมา สังคมามันแตกต่างกันหลากหลาย แล้วสังคมา ถ้าสังคมาเรามีอำนาจาสนาเราจะถือแนวทางปฏิบัติสายใด? ถ้าเราถือแนวทางปฏิบัติที่ครูบาอาจารย์ท่านเป็นจริง ถ้าครูบาอาจารย์ท่านเป็นจริงนะ เวลาเราเข้าโรงพยาบาล เวลาใครเจ็บไข้ได้ป่วยเข้าโรงพยาบาล เห็นไหม หมอที่ดี เวลารักษาเราเขาต้องรักษาตามระเบียบของเขา แต่หมอที่เป็นหมอฟุทธพาณิชย์ หมอที่เป็นหมอฟาณิชย์เขาจะเลี้ยงไข้ เขาจะเอาใจเรา

นี่ก็เหมือนกัน เวลาเราเป็นไข้เราอยากจะไปหาหมอที่เป็นวิชาชีพ หรือเราไปหาหมอที่เขาเลี้ยงไข้ แต่ในทางปฏิบัติ เวลาเราปฏิบัติเราจะปฏิบัติทางใด? ถ้าเราปฏิบัติที่เขาปฏิบัติกัน นี่ก็เรื่องของเขา คำว่าเรื่องของเขาเพราะอะไรรู้ไหม? เพราะว่าจิตนิสัย พันธุกรรมของเขามันเป็นแบบนี้ แล้วเขาเชื่อกันมาแบบนี้ วัวใครเข้าคอกมัน

หลวงตาท่านพูดว่าที่ท่านออกมาช่วยชาติ ที่ท่านประพฤติปฏิบัติ ที่มีคนเชื่อถือศรัทธามันเป็นสายบุญสายกรรม สายบุญสายกรรมคือว่าเราได้สร้างบุญกุศลกันมา เรามีแนวทาง นี่คำว่าบารมี เห็นว่าสิ่งที่ทำอย่างนี้ถูกต้อง คนที่เขาไม่มีอำนาจวาสนาเขามองเห็นผิดไปหมดเลย นั่นก็ไม่ดี นี่ก็ไม่ดี ผิดทุกอย่าง แต่ถ้าเป็นกิเลส ถูกต้อง อย่างนี้ดี เพราะมันเข้ากัน นี่เข้ากันโดยธาตุ เพราะในสมัยพุทธกาลนะ เวลามีปัญหาขึ้นมาไปถามองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าทำไมพระเป็นอย่างนั้น พระเป็นอย่างนั้น องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าบอกว่ามันเข้ากันโดยธาตุ

ลูกศิษย์ของพระสารีบุตร ๕๐๐ นี่เป็นพวกมีปัญหา ลูกศิษย์ของพระโมคคัลลานะ ๕๐๐ เป็นพวกที่มีฤทธิ์ เข้ากันโดยธาตุ เพราะธาตุเขาชอบอย่างนั้น เพราะเขาสร้างมาอย่างนั้น คุณพินิจของเขาอย่างนั้น ทักษณคติของเขาอย่างนั้น เข้ากันโดยธาตุ พอเข้ากันโดยธาตุ พอเข้าไปศึกษาปฏิบัติแล้วมันจะทะลุไปเลย มันจะมีความสำเร็จไป แต่ถ้าธาตุไม่เหมือนกันมันเข้ากันไม่ได้ ท่านบอกว่าลูกศิษย์ของเทวทัต ๕๐๐ งามหมดเลย เพราะชอบแบบนั้น ชอบแบบนั้นนะ แล้วก็ให้พระสารีบุตร ไปเทศน์เอาคืนมา

เวลาเทวทัตเอาพระบวชใหม่ไป แล้วองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าบอกให้พระสารีบุตรไปเทศน์เอาคืนๆ ไปเทศน์เอาคืนมาคือว่าไปบอกแสดงให้เขาเข้าใจว่าอะไรผิดอะไรถูก เพราะว่าเวลาคนมันบวชใหม่ เวลาเทวทัตขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า เห็นใหม่ ขอพร ๕ ข้อ

๑. ห้ามรับกนิมนต์
๒. ต้องถือผ้า ๓ ผืน
๓. ห้ามมีกฐินต้องให้นอนอยู่โคนต้นไม้
๔. ห้ามฉันทนือสัตว์ แล้วอีกข้อ มี ๕ ข้อ

พระบวชใหม่ฟังก็ทิ้งเนาะ โอ้อโฮ พระพุทธเจ้า เกร่งกว่า ดึกกว่า ทำดีกว่า พระพุทธเจ้าอีก พระพุทธเจ้าบอกไม่อนุญาต ไม่อนุญาต เพราะพระพุทธเจ้าอนาคตังสญาณท่านรู้ ท่านเป็นองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ท่านรู้ถึงจรตนิสัยของสัตว์โลก สัตว์โลก ใจแต่ละดวงเวียนตายเวียนเกิดมาแต่ละภพ แต่ละชาติมันแตกต่างกัน คนที่เข้มแข็งเด็ดเดี่ยวเขาก็ชอบทำแบบนั้น คนที่ปานกลางเขาก็ปฏิบัติของเขาปานกลาง คนที่จิตใจอ่อนแอเขาอยากอยู่สะดวกสบายของเขาพอประมาณ แล้วเขาจะประพฤติปฏิบัติไปได้ องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเปิดช่องทางให้กับจิตทุกๆ ดวง

นี่องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าปรารธนามารื้อสัตว์ ขนสัตว์ ให้สัตว์โลกทั้งหลายได้ประโยชน์ทุกๆ ดวงใจ ทุกๆ ดวงใจมีโอกาสในการประพฤติปฏิบัติ ปฏิบัติ เข้มแข็ง ปฏิบัติปานกลาง ปฏิบัตินอนทั้งวัน กินทั้งวัน นั่นก็แนวทางปฏิบัติ องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเปิดช่องทางไว้ให้หมดเลย เทวทัตมาถึงบอกว่าไม่ดี ไม่เข้มแข็ง ต้องบิณฑบาตเป็นวัตร ห้ามรับกนิมนต์ ห้ามอยู่กุฎิให้อยู่โคนไม้ตลอดชีวิต ห้ามฉันเนื้อสัตว์ตลอดชีวิต พระพุทธเจ้าไม่อนุญาตสักข้อหนึ่งเลยล่ะ แต่พระบวชใหม่มันไม่รู้ ได้ยิน ได้ฟัง

โอ้อโฮ พระพุทธเจ้าชื่อเสียงร่ำลือขนาดนั้น เวลาเทวทัตมาขอสิ่งที่ดีๆ ทั้งนั้นเลย สิ่งที่เป็นมงคลแก่การปฏิบัติทั้งนั้นเลย พระพุทธเจ้าไม่อนุญาตเลย เทวทัตดึกว่า ไปกับเทวทัตเลย เทวทัตพาไปนะ เทวทัตสอนใหญ่เลย เทวทัตก็ทำตัวแบบพระพุทธเจ้า เราเทศนาว่าการแล้วเราเหนื่อย เราจะพักผ่อน ในห้องอื่นเทศนาว่าการ พระสารีบุตรไปไง

“สารีบุตรเธอจงแสดงธรรม เราจะพักผ่อน”

พอเทวทัตนอนหลับ พระสารีบุตรก็อธิบายให้ฟังว่าอะไรผิดอะไรถูก พออะไรผิดอะไรถูก เสร็จแล้วเรากลับไปหาพระพุทธเจ้าดึกว่า ก็กลับมาหาพระพุทธเจ้าหมดเลย เทวทัตตื่นขึ้นมาพระหายหมด พอพระหายหมด มีพระที่เป็นมือซ้ายมือขวาที่เห็นด้วยกับเทวทัตด้วยความเข้มข้น ก็บอกแล้วว่าสารีบุตรเป็นอัครสาวก ไว้ใจพระสารีบุตรได้อย่างไร? พุดแล้วไม่พอใจก็ใช้เช่าอัดเข้าไปที่ยอดอก เทวทัตกระอักเลือด นี่พุดถึงอยู่ในพระไตรปิฎกนะ

ฉะนั้น ว่าคนที่เพิ่งบวชใหม่ที่ไม่มีความรู้ ถ้าใครพูดว่าทำอย่างนั้นถูกต้องๆ ก็เชื่อเขาไป แล้วมันมีข้อเท็จจริงหรือเปล่า? แต่เวลาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าท่านเปิดช่องทางให้ทุกคนใจเลย ถ้าใครต้องการถือธุดงค์วัตรเราก็อนุญาต ถ้าใครจะอยู่โคนไม้เราก็อนุญาต ถ้าอยู่โคนไม้เราก็ให้อยู่ ๘ เดือน ใครจะไม่รับกิจนิมนต์เลย

อย่างเช่นพระกัสสปะ พระกัสสปะเป็นยอดของธุดงค์ เอตทัคคะธุดงค์ ไม่เคยเข้าไปฉันบ้านใครเลย บิณฑบาตตลอดชีวิตเราก็อนุญาต ใครที่เห็นด้วยจะถือธุดงค์เป็นครั้งเป็นคราวเราก็อนุญาต ใครจะทำอย่างไรเราอนุญาต ถ้าใครปรารถนาดี เจตนาดี ตั้งใจทำดี เราอนุญาตทั้งนั้นเลย แต่ไม่ใช่ขีดเส้นเลยว่าต้องเป็นแบบนี้ ให้มีช่องทางเดียว ไอ้คนที่ไม่มีกำลัง คนที่จิตใจเขามีโอกาสแต่เขาไม่มีกำลัง เขาก็ไม่ได้ปฏิบัตินะสิ

นี่ไม่ให้ฉันเนื้อสัตว์ เนื้อสัตว์ที่เขาจงใจฆ่าเพราะพระองค์ใดฉันนั้นเป็นอาบัติปาจิตตีย์ทุกคำกลืน ถ้าเขาฆ่าสัตว์ของเขาด้วยเจตนาของเขา ด้วยความเห็นของเขา เขาไม่ได้ฆ่าสัตว์เพื่อเจตนากับพระองค์นั้น ถือว่าเป็นเนื้อบริสุทธี ๓ ส่วน คือไม่ได้ยิน ไม่ได้เห็น ไม่ได้ฟังก็ไม่ได้จงใจฆ่าเพราะเรา คือเราไม่เป็นต้นเหตุให้เขาฆ่าสัตว์ อันนั้นเนื้อบริสุทธีฉันได้ แต่ถ้าเขาจงใจฆ่า นิมนต์พระนะ นิมนต์หลวงพ่อรุ่งนี้ไปบ้านหนูนะ หนูจะย่างไก่ย่าง ข้าวเหนียวส้มตำให้หลวงพ่อกัน ถ้าเขาเชือดไก่นั้นมาอย่างให้หลวงพ่อกัน หลวงพ่อกันเป็นอาบัติปาจิตตีย์ทุกคำกลืน เพราะสัตว์ตัวนั้นตายเพราะหลวงพ่อกัน

นี่ธรรมวินัยบัญญัติไว้หมดแล้วแหละ ถ้าเขาไม่ได้จงใจฆ่า เราไม่ได้เป็นเหตุให้เกิดเหตุการณ์อย่างนั้น นี่เขาเรียกว่าบริสุทธีสุดส่วน อย่างนี้ฉันได้ นี่พระพุทธเจ้าบัญญัติไว้ เพราะอะไร? เพราะสังคัมโลก เราจะเอาประเด็นใดประเด็นหนึ่งมาเป็นตัวตั้งไม่ได้ สังคัมมันเปลี่ยนแปลงไปตลอด นรกนี้เป็นอนิจจัง มันเปลี่ยนแปลงไปตลอด แล้วจะเอาความเห็นเราเป็นตัวตั้งมันเป็นไปไม่ได้ ถ้าอย่างนั้นแล้วการปฏิบัติมันก็จะเรียวแหลมไปเรื่อยๆ

นี่พูดถึงองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้ามีแนวทาง แต่เวลาคนที่บวชใหม่ คนที่มีศรัทธาแก่กล้า เวลาฟังเหตุผลสองฝ่าย เพราะเทวทัตต้องชัดเจนกว่าแน่นอน มันเข้มข้นแหม ทำให้บรรลุธรรมหมดเลย แต่เอาเข้าจริงๆ ไปไม่ได้หรอก มันไปไม่ได้เพราะ นี่เลี้ยงชีพด้วยปลีแข้ง ชีพนี้ฝากไว้กับโลกเขา โลกเขามีอะไร? ชีวิตเราฝากไว้กับโลก ภิกษุ

เป็นผู้เลี้ยงง่าย อย่าให้วุ่นวาย อย่าให้มีปัญหา สิ่งใดที่มันเรียบง่าย สิ่งนั้นภิกษุเพื่อ
ดำรงชีวิต

นี่ภิกษุเป็นผู้เลี้ยงง่าย ไม่ตั้งประเด็นให้มันวุ่นวาย ให้มันมีปัญหาขัดแย้งกันไป
อะไรก็ได้ที่เขาสนใจใส่บาตรมา เพื่อเลี้ยงชีพแล้วประพฤติปฏิบัติมา ครูบาอาจารย์ของเรา
อยู่ในป่าในเขา ถ้าบ้านใหญ่ไม่อยู่ ไปหาบ้านน้อยๆ ๒-๓ หลังพอ พอมีข้าวตอกถึงบาตร
แค่นั้นพอ เลี้ยงชีพด้วยปลีแห้ง แล้วเลี้ยงชีพไว้เพื่อประพฤติปฏิบัติ ไม่ต้องเอาเรื่องนี้มา
เป็นประเด็นเลย ไม่ต้องเอามาตั้งประเด็นว่านั่นได้ นี่ไม่ได้เลย อะไรมาก็ได้

เว้นไว้แต่หลวงตาท่านพูด เห็นไหม ไปบิณฑบาตแล้วได้แต่ข้าวเปล่ามา ชาวบ้าน
เขาสงสารเขาก็ตำปลา ร้ามาให้ ท่านบอกเอาน้ำใจเขา ทั้งๆ ไม่มีจะกินนะนั่น เพราะปลา
ร้าเป็นปลาดิบ ภิกษุฉันเนื้อดิบไม่ได้ เขาเจตนาดีมาก เขาตำปลา ร้าอย่างดีเลยใส่บาตรให้
ท่านมา ท่านก็เห็นเพราะเขาไปควักเอามาจากไห แต่ท่านก็ยื่นรอเขา ให้เขามีความสุข ให้
เขาได้บุญกุศลของเขา เขาก็ตำๆ เสร็จแล้วก็มาใส่บาตรท่าน ท่านก็รับไปนะ แต่ไม่รับ
ไปกินหรอก รับไปให้กระรอก กระแต พอรับไปแล้วท่านก็ฉันแต่ข้าวเปล่า แต่ปลา ร้าดิบ
ที่เอามาตำ พระฉันมันเป็นอาบัติ

คนเรานี้ละ ไม่อยู่ในป่าในเขา ไม่อดไม่อยากมันไม่มีความรู้สึกหอรอก แต่ถ้า
คนเราไม่มีอะไรจะกินเลย แล้วมีของที่น่าจะกินได้กลับไม่กิน นี่ทั้งๆ ที่อยากแต่ไม่กิน
เห็นไหม สู้กับกิเลส สู้กับความอยาก สู้กับมาร นี่เอาปลา ร้าไปวางไว้ให้กับกระรอก
กระแต แต่ตัวเองฉันข้าวเปล่าๆ ฉันเสร็จแล้วก็ล้างบาตร เช็ดบาตร ภาวนา ไม่มีอะไร
เดือดร้อนเลย มันกำลังภาวนาอยู่ ปัญญา กำลังหมุนตัวๆ ไม่มีอะไรเดือดร้อนเลย ของแค้น
ยาไส้ นี่กินเพื่อยาไส้ให้ดำรงชีวิตเท่านั้น ไม่มีปัญหาเลย ถ้านักปฏิบัติแล้วไม่มีปัญหา
เลี้ยงง่าย ชีวิตนี้เรียบง่าย อยู่ง่าย ไปง่าย มาง่าย อยู่ง่ายๆ กินง่ายๆ นอนง่ายๆ ปฏิบัติอย่าง
เดียว ไม่มีผลเสียเลย

นี่พูดถึงความรู้ความเห็น ถ้ามันมีความรู้ความเห็นแล้ว มันจะไม่เข้ามาเถียงกัน
เรื่องอย่างนี้ไง นี่เรื่องอย่างนี้ เห็นไหม เขาบอกว่าถ้ารู้ อะไรเกิดขึ้นในใจก็รู้ โกรธก็รู้ หลง
ก็รู้ โลภก็รู้ นี่รู้อย่างนี้มันก็เป็น การปฏิบัติ เขาบอกว่ามันก็เป็น การปฏิบัติไม่ใช่หรือ? ใน
การปฏิบัติ เห็นไหม ในปัจจุบันนี้เวลาเราปฏิบัติเขาจะเขียนโปรแกรมในการปฏิบัติเข้า

คอมพิวเตอรืหมดเลย แล้วถ้าใครอยากรู้ในการปฏิบัติ นี่ก็เข้าไปที่เดียวคอมพิวเตอรืจะออกหมดเลย วิธีการปฏิบัติรู้จบแล้วเราได้อะไร? เราได้อะไร?

เหมือนกัน นี่ในการปฏิบัติเดี๋ยวนี้อะไรวิธีการปฏิบัตินะครบสูตรเลย แล้วเราก็ศึกษาครบสูตรเลย รู้หมดเลยวิธีการปฏิบัติ แล้วได้อะไร? ได้อะไรล่ะ? มันก็ได้สัญญาขึ้นมา มันไม่เป็นความจริงสักอย่าง แต่ถ้าเป็นความจริงขึ้นมา เวลาจะเป็นความจริงขึ้นมา ที่เขาพูดบอกว่า

ถาม : มีคำถามข้อหนึ่งที่ว่า เขาบอกว่าพุทโธ พุทโธนี่โง่ตายห่า

ตอบ : เขาพูดกันอย่างนั้นจริงๆ ว่าพุทโธ พุทโธโง่ เพราะเขาใช้มุมมองของเขา ใจ ว่ากำหนดพุทโธ พุทโธเป็นการปฏิบัติหรือ? พุทโธ พุทโธเป็นคำบริกรรม พุทโธ พุทโธเป็นสมณะ มันเป็นแนวทางปฏิบัติหรือ? แล้วเขาลืมไปใจ เขาลืมไปว่าสิ่งที่เขาปฏิบัติ มันต้องมีฐานที่ตั้ง สมถกรรมฐาน วิปัสสนากรรมฐาน ฐานที่ตั้งแห่งการงาน เขาบอกว่า อ้าว ก็รู้ตัวทั่วพร้อม โกรธก็รู้ หลงก็รู้ ใอู้รึนี้มันมีสติ รู้รู้ตอนมีสติ แต่ถ้ามันขาดสติไปแล้วมันจะรู้ไหม? เวลามันกระทบรู้ไหม?

คือว่ามันเป็นสามัญสำนึก มันเป็นเรื่องโลกๆ ถ้ามันเรื่องโลกๆ เพราะอะไร? เพราะมันเป็นโลก ใจมันถึงเข้าถึงธรรมไม่ได้ เพราะมันไม่เคยปฏิบัติ ไม่มีครูบาอาจารย์ที่รู้จริงใจ แต่ถ้ามีครูบาอาจารย์ที่รู้จริง นี่ต้องทำความสงบของใจเข้ามา แล้วบอกว่าทำไมต้องทำ องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าไม่เห็นทำความสงบเลย องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเวลานั่งกินเดี๋ยวก็นั่งเป็นพระอรหันต์ขึ้นมาเลย องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าปฏิบัติอยู่ ๖ ปี องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าอดอาหารจนคนลวงหมดเลย องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้ากลั่นลมหายใจ ที่ว่าลมหายใจมันเหนียวเพดานไว้ นั่นแหละคือการทำ ความสงบ นั่นละคือสมณะ

นี่ปัญญาจักขีย์ องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าแสดงธรรมจักๆ พระอัญญาโกณฑัญญะเป็นพระโสดาบันเลย ทำไมไม่บอกว่าทำสมณะก่อน พุทโธก่อนนะ ปัญญาจักขีย์ พุทโธก่อนนะ พุทโธก่อนนะ ถ้าองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าให้ปัญญาจักขีย์ปฏิบัติ พุทโธนะ นี่องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าไม่ใช่พระอรหันต์แล้ว องค์สมเด็จพระ

สัมมาสัมพุทธเจ้าเป็นพระอรหันต์นะ อนาคตังสญาณรู้ รู้ว่าปัญจวัคคีย์อุปัฏฐากองค์
สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าอยู่ ๖ ปี ทำความสงบของใจมันมีพื้นฐานอยู่แล้ว

นี่ถ้าคนมีพื้นฐานอยู่แล้วเขาก็ไม่ต้องพุทธโธ แต่พวกเรามีไหมล่ะ? ถ้าพวกเรามีนะ
ถ้าพวกเรามีพื้นฐานพวกเราจะไม่ทุกข์อย่างนี้หรือหอก สิ่งที่เราทุกข์กันอยู่นี้เพราะอะไร
รู้ไหม? พวกเราทุกข์อยู่นี้เพราะเรากุมใจเราไม่ได้ ปุณฺณคนหนา ปุณฺณคนหนาคือ
อารมณ์มันเกิดขึ้นแล้วมันไปตาม อารมณ์นี้มันจะดึงใจเราไป เราคิดอะไรเราไปกับ
อารมณ์นั้นแหละ อารมณ์มันกระชากเราไปหมดเลย นี่เขาเรียกว่าคนหนา ถ้าคนหนานะ
พุทธโธ พุทธโธ พุทธโธ ปุณฺณ กัลยาณปุณฺณ กัลยาณปุณฺณคือว่ามันไม่ตามอารมณ์ไป

“รูป รส กลิ่น เสียงเป็นบ่วงของมาร เป็นพวงดอกไม้แห่งมาร”

ฉะนั้น องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า หรือครูบาอาจารย์ของเราถึงจะให้พุทธโธ
ก่อน เพราะองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าปฏิบัติอยู่ ๖ ปี ท่านอานาปานสติ ท่าน
พยายามทำเข้ามา แต่ท่านได้แค่นั้น พอได้แค่นั้นมันเป็นพื้นฐานอยู่แล้ว ฉะนั้น บอกว่า
ทำไมท่านไม่สอนพุทธโธ ทำไมท่านไม่ให้ปัญจวัคคีย์ภาวนาพุทธโธ ก็เขามีอยู่แล้ว คนมีอยู่
แล้วไปบอกเขาให้ทำ คนนั้นบ้าหรือเปล่า? เออ ก็ของเขามีอยู่เต็มเปี่ยมอยู่แล้ว บ้านเราน้ำ
เต็มโอ่งเลยนะ บอกให้ตักน้ำใส่โอ่ง ตักน้ำใส่โอ่ง เอ๊ะ คนบอกนั้นบ้า

นี่ของเขามีอยู่เต็มโอ่งเต็มไหของเขายู่แล้ว เขามีความสงบร่มเย็นของเขายู่แล้ว
แต่เขายังไม่มีปัญญา พอเขาไม่มีปัญญา องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าไปถึงก็แสดง
ธรรมจกๆ เลย น้ำเต็มโอ่งอยู่แล้ว โอ่งน้ำนั้นเขาออกมาใช้ประโยชน์ พอเขาเอามาใช้
ประโยชน์เขาก็บรรลุธรรม นี่มันเป็นอยู่แล้ว แต่อย่างพวกเรา พวกเราไม่ได้ปฏิบัติมา ๖
ปี หรือไม่ได้ทำเข้มแข็งมาขนาดนั้นก็ต้องพุทธโธก่อน เขาบอกว่าโง่ตายห้า โง่ตายห้าเพราะ
ว่าเขารู้ตัวทั่วพร้อมแล้วเขาฉลาดไง

ฉลาดนี่กิเลสมันหลอก กิเลสมันหลอกให้ใช้คำว่าฉลาด แล้วไอ้พุทธโธ พุทธโธ
กิเลสมันก็เขียนชื่อให้ว่าโง่ตายห้า แล้วเวลาจริงๆ พุทธโธใครโง่ล่ะ? เวลาถ้ารู้จริงขึ้นมามัน
เป็นความจริง อันนี้มันเป็นสามัญสำนึกของเขา แล้วมันเป็นแบบว่าสังคมใหม่? เวลา
เราจะเสริมแต่ง เราจะต่อเติมให้สิ่งใดที่มันมีคุณค่ามากกว่า เราก็ต้องบอกว่าอีกฝ่ายหนึ่ง
ต่ำต้อยกว่า ฉะนั้น พอบอกว่าพุทธโธก็เลยบอกว่าโง่ตายห้า

ทีนี้จะโง่หรือจะฉลาด นี่มันเป็นคำที่เขาว่า ธรรมะเก่าแก่คือโลกธรรม ๘ นี้ สรรเสริญ นิทาน ถ้ำของที่ชอบใจก็สรรเสริญยกย่องขึ้น สิ่งใดที่มีความเห็นแตกต่าง เห็นว่าไม่ชอบใจก็กดมันลง กดมันลงว่าโง่ตายห้า สิ่งใดที่มีความเห็นส่วนตัวว่าดีขึ้นมา ก็สรรเสริญขึ้นว่าสิ่งนั้นเป็นวิปัสสนา เป็นสติปัญญา ๔ นั่นล่ะเราถึงบอกว่าเป็นสติปัญญา ๔ ปЛОม ปЛОมเพราะใจมันปЛОม ใจมันปЛОมหมายความว่ามันไม่สงบ มันไม่สงบมันก็เป็นขันธ ขันธก็คือสัญญา สังขาร ความคิด ความปรุง ความแต่ง มันเป็นความรู้สึกนึกคิดโดยสามัญสำนึกของคน

ถ้าเอาสามัญสำนึกของคนไปพิจารณาสติปัญญา ๔ เห็นไหม มันไม่ใช่เกิดจากสัมมาสมาธิคือตัวจิต นั่นมันถึงเป็นของปЛОม ปЛОมเพราะอะไร? เพราะมันเป็นอารมณ์ความรู้สึก แล้วก็ไปพิจารณาตัวทั่วพร้อม โกรธก็รู้ ทุกข์ก็รู้ ก็มันเอาสัญญา เอาความหมายของมันไปพิจารณา พอพิจารณาขึ้นมา เวลามันปล่อยขึ้นมามันก็ไม่มีต้นไม่มีปลาย ไม่มีเหตุไม่มีผล มันก็เลยแว้งกว้างกลายเป็นมิจลา

มิจลาเพราะอะไร? เพราะมันปล่อยแล้วมันไม่มีพื้นฐาน ไม่มีหลักอะไรไปรองรับ แต่ถ้าพุทโธ พุทโธ พุทโธจนจิตมันสงบเข้ามา นั่นแหละสมถกรรมฐาน ฐานที่ตั้งแห่งการงาน มีสิ่งใดมันจะเกิดจากฐานที่ตั้งมันนั้น ถ้าสงบเข้ามามันก็มีตัวมีตนของมัน มีตัวมีตน มีอึดตา มีทุกอย่างพร้อมเพราะมันสัมมาสมาธิ มันไม่ใช่ธรรม มันไม่ใช่โสดาบัน ไม่ใช่สิ่งต่างๆ มันก็ไม่มีคุณธรรม แต่ถ้าพอมันสงบเข้ามามันมีฐานของมัน เห็นไหม

นี่ถ้าเวลาออกใช้ปัญญา เวลาสงบเข้ามาถึงสงบกลับมาสู่ฐาน คือมันมีเจ้าของบัญชี มันมีผู้รับผิดชอบ มันมีผู้ทำงาน นี่จิตจริง จิตสงบเข้ามาจิตมันจริง เวลามันไปเห็นกาย เห็นเวทนา เห็นจิต เห็นธรรม เห็นความโลภ ความโกรธ ความหลงตามความเป็นจริง ถ้าจิตจริงมันวิปัสสนาจริง มันมีผู้เป็นเจ้าของบัญชี มันมีผู้ที่รับผิดชอบ เวลาถูกผิดเขาก็ต้องหาผู้รับผิดชอบ

ฉะนั้น ผู้ที่เขาว่าการขูดคู้หากิเลส การขูดคู้หากิเลส เห็นไหม หาผู้รับผิดชอบ นี่คนทำผิด นาย ก. ทำผิด รู้จักแต่นาย ก. ทำผิด แต่ไม่เคยได้ตัวนาย ก. มาเลย นี่ถ้าทางโลก เขาก็พิพากษาเบื้องหลัง พิพากษาเบื้องหลัง นี่ในเมื่อจับตัวตนไม่ได้ก็รู้กันไป แต่ในการปฏิบัติถ้าเราจับตัวตนไม่ได้เราจะไปลงโทษใคร? นี่เขาเรียกว่าปฏิบัติไม่เป็น หากิเลสไม่

เจอ นี่สติปัญญา ๔ ปลอม ปลอมเพราะไม่มีใครรับรู้ ไม่มีใครรับผิดชอบ ไม่มีใครรู้ ไม่มีใครรับผิดชอบมันก็เหมือนกับเราศึกษาวิธีการสอบสวน

วิธีการเราเยอะเยาะไปหมดเลย สอบสวนทำนั่น สอบสวนทำนี่ สอบสวนไปหมดเลย แต่ไม่เหตุไม่มีผลเพราะไม่มีผู้ทำจริง มันไม่ใช่เป็นความจริง แต่ถ้ามีความจริงเราจะสอบสวนใคร? นี่เราจับผู้ต้องหาได้ไหม? ถ้าเราจับผู้ต้องหา ผู้ต้องหาคนนี้ทำสิ่งผิดสิ่งใด? สอบสวนให้ถูกต้องขึ้นมามันก็มีผู้กระทำผิด นี่ก็เหมือนกัน ถ้าจิตมันสงบขึ้นมามันเห็นกาย เห็นเวทนา เห็นจิต เห็นธรรมตามความเป็นจริง มันมีผู้กระทำผิด

นี่ไงที่ว่าพุทโธโง่ตายห่า โง่ตายห่า ไอ้โง่ตายห่ามันมีเนื้อหนัง มีขี้มีตอน เวลาปฏิบัติไปโง่ตายห่านี้กลายเป็นฉลาดสุดยอดเลย ฉลาดเพราะมันเป็นความจริง สติปัญญา ๔ จริง เวลาวิปัสสนาไปมันจะได้ความเป็นจริง ถ้าสติปัญญา ๔ ปลอมที่ว่ารู้ตัวทั่วพร้อม โกรธขึ้นมาที่รู้ อย่างนี้ไม่ใช่การปฏิบัติหรือ? อย่างนี้เป็นปฏิบัติโดยความเข้าใจของสังคมนั้น สังคมนั้นวางกติกาอย่างนี้ แล้วการปฏิบัติไป การปฏิบัติไปเป็นแบบนี้ก็เลยว่างเปล่า ว่างเปล่าจากข้อเท็จจริง พอว่างเปล่าจากข้อเท็จจริงมันก็เลยสังคมที่ว่างเปล่า ก็ส่งต่อกันมาด้วยความว่างเปล่า

แต่ความว่างเปล่า ที่นี้มันเป็นปัญหาสังคม เพราะสังคมของเขาได้การผูกให้เป็นความเชื่อกันมา เป็นความเชื่อกันมาโดยของเขา แต่ถ้าเป็นพุทโธ พุทโธนี่ถ้าทำถูกก็ถูก ถ้าทำไม่ได้ผลมันก็คือไม่ได้ผลเหมือนกัน แต่เวลาพุทโธขึ้นมา เรามีครูมีอาจารย์ ครูบาอาจารย์ของเราท่านทำของท่านมา แล้วครูบาอาจารย์ในปัจจุบันนี้ อย่างเช่นหลวงปู่ลี ครูบาอาจารย์ท่านยังมีอยู่ ท่านก็บอกเลยทำให้จริงๆ ขึ้นมาเถอะ มันจะรู้จะเห็นของมันตามความเป็นจริง นี่คนที่เห็นความจริงอยู่ ที่เขาเคยเห็นจริงๆ รู้จริงๆ เขาทำของเขาได้ แล้วเขาทำด้วยความจริงขึ้นมา นั่นละมันเป็นจริง

ฉะนั้น ใครจะว่าโง่ตายห่า ใครจะว่าไม่มีปัญญา นั่นมันเป็นโลกธรรม ๘ สรรเสริญ นิทานาเป็นธรรมะเก่าแก่ มีมาดั้งเดิมก่อนที่จะมีพุทธศาสนา พระพุทธศาสนา มาทีหลังกับโลกธรรม ๘ ฉะนั้น ถ้าเขาเอาโลกธรรม ๘ มาวัด มาชั่ง มาตวงกับการประพฤติปฏิบัติ แล้วเราจะไปเชื่อเขาไหมล่ะ? เราก็ต้องเอาสัจจะความจริงใช่ไหม? ผู้ใดปฏิบัติธรรมสมควรแก่ธรรมใช่ไหม? เป็นสันติภูมิโกใช่ไหม? คำว่าสันติภูมิโก ปัจจุบันจัดตั้ง

ทุกคนก็พูดหมดแหละ ฉะนั้น มันก็สันติวิถีโกของเขา เขารู้อย่างนั้นเขาก็สันติวิถีโกของเขา เป็นสังคมของเขา เขาเชื่อของเขาอย่างนั้นมันก็เรื่องของเขา แต่ถ้าเราเป็นความจริงของเราเนะ เราทำของเรา

ฉะนั้น พูดถึงคำว่าโง่ตายทำอะไร ฉะนั้น คำว่าจิตนิสัย เห็นไหม เราต้องปฏิบัติตามจิตนิสัย ตามความเป็นจริงขึ้นมา แล้วสิ่งที่สงบแล้วถึงเห็นกาย เห็นเวทนา เห็นจิต เห็นธรรมตามความเป็นจริง เหมือนนักมวยที่ขึ้นชก เขาว่าของเขาอย่างนั้น ชกขวาคี อันนี้มันเป็นความเห็นของเรา ความเห็นนะ แต่ถ้าปฏิบัติจริงนะเราจะไม่เขียนมาถามเลย เพราะปฏิบัติจริงเราจะรู้ของเรา พอรู้ของเรา นี้เราจะรู้ คนที่เห็นผิดเห็นถูก แล้วคนอื่นพูดผิดพูดถูก นี่ธมฺมสากัจฉา เอตมฺมํจลฺมุตฺตมํ เวลาครูบาอาจารย์ของเราสนทนาธรรมกันสนทนาธรรมกันอย่างนี้

คนรู้จักคนรู้ เวลาเรารู้อันเดียวกัน เห็นไหม เช่นหลวงตาท่านไปสนทนาธรรมกับหลวงปู่แหวน หลวงตาท่านไปสนทนาธรรมกับหลวงปู่ขาว แล้วเวลาหลวงตาท่านไปสนทนาธรรมกับหลวงปู่บัว หลวงตาท่านไปสนทนาธรรมกับหลวงปู่บัว เพราะหลวงปู่บัวท่านยังไปติดอยู่ข้างบน นี่เวลาพูดไป พูดไปสิ พูดไปสิ เท่านั้นแหละจบแล้ว หลวงตาบอก โอ๊ย ตาย มันยังไปได้อีก เวลาคนที่เขาปฏิบัติเขาจะรู้ของเขาว่าไปได้หรือไปไม่ได้ อีก ถ้าไปถึงที่สุดแล้ว เวลาคนพูดไปถึงที่สุดเหมือนกัน นี่มันเหมือนกัน

ถ้าเหมือนกัน สิ่งเหมือนกัน เวลาสนทนาธรรม นี้ผู้ที่ปฏิบัติเวลาสนทนาธรรมธมฺมสากัจฉา เอตมฺมํจลฺมุตฺตมํ เป็นมงคลอย่างยิ่ง เวลาครูบาอาจารย์ท่านคุยกัน ท่านพูดกัน เพราะ เพราะเรามีการปฏิบัติแล้วมีการรู้จริง แต่ของเขาเขาก็ว่าของเขามี ในสังคมของเขา รู้ตัวทั่วพร้อมเขาก็รู้ของเขา ปล่อยวางของเขา นี่เพราะอะไร? เพราะเขารู้ของเขาอย่างนั้น เขารู้ของเขาอย่างนั้น เขาเข้าใจว่าอย่างนั้นเป็นปัญญาไง แต่ถ้าในหมู่ของเราเราว่าสิ่งนั้นเป็นปัญญาเพราะเรารู้ได้ เรารู้ได้ตั้งแต่อันตลัดลักขณสูตร

นี่อนัตตา เห็นไหม “รูป เวทนา สัญญา สังขาร วิญญาณมันเป็นของเราหรือไม่เป็นของเรา?”

“ไม่ใช่พระเจ้าค่ะ”

“ไม่ใช่แล้วอีกไว้ทำไม? ไม่ทิ้งไปละ?”

อนัตตลักขณสูตรระดับขั้น ๕ แล้วนิพพาน แต่ในอาทิศา เห็นไหม มโนวิญญาณะปิ นิพพิณฑติ มโนสมมุตเสปิ นิพพิณฑติ มโนคือตัวใจนำเบื้อหน้าย สิ่งที่สัมผัสก็นำเบื้อหน้าย นี่มันมีเป็นชั้นเป็นตอนเข้ามา ถ้าคนปฏิบัติพอฟังคำพูดมันจะรู้ทันทีเลย ถ้าขั้นขั้นกับมโนมันคนละอันกัน ถ้ามันคนละอัน แล้วมันจะเข้ามาอย่างไรละ? มันจะส่งต่อกันเข้ามาเป็นชั้นเป็นตอนเข้ามาอย่างไร? นี่ขั้นอย่างหยาบ ขั้นอย่างกลาง ขั้นอย่างละเอียด แล้วพอเข้าไปถึงละเอียดสุดมันเป็นอย่างไร? แล้วมันทิ้งอย่างไร? มันปฏิบัติอย่างไร?

นี่พูดถึงสังกมเลยนะ ไม่ได้พูดถึงผู้ถามเลยละ เพราะผู้ถามนี่เพราะพุทธธรรมะกัน พุทธธรรมะก็วิตถกวิจารณ์ด้วยธรรมะ พุทธธรรม พุทธธรรมคือเราใช้สามัญสำนึก แต่ถ้าปฏิบัติธรรม เห็นไหม พุทธธรรมอย่างหนึ่ง แต่ถ้าเป็นแนวทางปฏิบัติ จิตมันสงบเข้ามา มันมีการกระทำของมัน นั่นวิปัสสนา นั่นมีการกระทำ นั่นการปฏิบัติธรรม ผู้ทำ สังกม นั่นสังกมผู้ทำ เป็นโวหาร เอาโวหารพูดเพื่อความเห็นของเขา

ฉะนั้น

ถาม : ผมไม่รู้ว่าคนที่ว่าพุทธโฆว่าโง่ ความหมายของเขาคืออะไร? แต่ผมว่าเขาไม่น่าพูด เพราะอาจจะทำให้คนที่สนใจในการปฏิบัติธรรมทั้งหลายที่บังเอิญไปรับฟัง มีความเห็นว่าพุทธโฆนี้โง่ตายห้า เกิดความเข้าใจผิด

ตอบ : นี่ถ้าเราเจตนาดี เราเจตนาดี ถ้าเราเชื่อมั่นของเราว่าพุทธโฆนี้ถูกต้อง ทำแล้วจะได้ผลขึ้นมาตามความเป็นจริง แล้วนี่บอกว่า

ถาม : ผมไม่เข้าใจ เขาไม่น่าพูดเลย เพราะอาจจะทำให้คนที่สนใจในการปฏิบัติธรรมทั้งหลายบังเอิญไปได้ฟัง

ตอบ : นี่ด้วยความเจตนาดี ด้วยความหวังดี นี่เจตนาดีขนาดไหนเราไปพยายามจะชักนำ แต่ในเมื่อคนเรานี้ะสายบุญสายกรรม เขาได้สร้างบุญสร้างกรรมกันมา วัวใครก็เข้าคอกเขา วัวใครคือเขาได้ยินได้ฟังแล้วเขาเชื่อของเขา เขามีความเห็นของเขา นี่มัน

เป็นเรื่องของเวร ของกรรม แต่ถ้าเรามีความเห็นอย่างนี้ นะว่าเราพุทโธเป็นความชัดเจน
เรามีครูบาอาจารย์ของเรา

นี่ขอให้เรามีความมั่นคงเถิด ไม่ใช่วันนี้มีความเห็นอย่างนี้ มีความเห็นว่าพุทโธนี้
ถูกต้อง แต่เวลาปฏิบัติไปแล้วมีแต่ความลำบาก ปฏิบัติไปแล้วไม่ประสบความสำเร็จ
ประเดี๋ยวเถอะจะวิ่งไปหาเขาเอง แล้วจะเป็นคนพูดเองด้วยว่าพุทโธโง่ตายห้า ตอนนี่ว่า
เขาพูด แล้วฟังแล้วเราสะเทือนใจ แต่ขอให้เราอย่าเป็นแบบนั้น ให้เรามีหลักมีเกณฑ์ เรา
อย่าไปเป็นแบบนั้น ถ้าเราไม่เป็นแบบนั้นเราทำของเราตามความเป็นจริง เราจะเป็นลูก
ศิษย์กรรมฐาน เราเป็นศิษย์มีครู เอวัง